

centra 1914 bilo je od belgijskih vojakov 25 000 mrtvih in ranjenih in 30 000 ranjenih na Francoskem, 22 000 ranjenih na Angleškem, 35 000 vjetih na Nemškem in 32 000 na Holandskem. Ako se računa k temu še bolane, potem ostane od 200 000 belgijskih vojakov, ki so šli avgusta meseca v vojsko, samo še 40 000 mož. To je torej ednako, kakor da bi bila belgijska armada sploh uničena.

Angleška pomožna križarka potopljena.

Iz Santiaga poroča Reuter, da je v majhno pristanišče Papuelo v bližini Valparaisa pripeljala nemška pomožna križarka „Prinz Eitel“ moštvo angleške pomožne križarke „Charcas“, katero je bila nemška ladja potopila na višini Corrala.

Rusko zlato na Angleškem in ruski kredit.

Kodanj, 5. decembra. (Kor. ur.) „Berlin-ske Tidende“ poroča iz Londona: Med rusko vlado in Bank of England je bila sklenjena, ko je Rusija poslala banki 8 milijonov funtov sterlingov v zlato, pogodba, glasom katere diskontira banka nadaljnih 12 milijonov ruskih državnih nakaznic, tako da imz Rusija na razpolago 20 milijonov funtov za plačevanje ruskih kuponov, za financiranje ruskih nakupov in za trgovske obveznosti.

Nemški uspeh pri Arrasu in Malancourtu, odbit francoski napad severno od Nancyja.

Berolin, 8. decembra. Wolffov biro javlja: Veliki glavni stan, dne 8. decembra depoldne: Ob flandrski fronti povzročajo valed zadnjih nalivov poslabšane talne razmere kretnjam čet velike težkoče. Severno od Arrasa smo nekoliko napredovali. Vojna bolnica v Lillu je včeraj pogorela. Požar je najbrže kdo zanetil. Človeških izgub ni nobenih.

Trditve Francozov, da napredujejo v Argonskem lezu, ne odgovarja dejstvom. Ze dalje časa ni bilo tam sploh nobenega francoskega napada. Pač pa pridobivamo mi neprestano počasi tla.

Pri Malancourtu vzhodno od Varenta smo predvčeršnjim osvojili važno francosko oporišče.

Pri tem je padel večji del posadke. Ostanek, nekaj častnikov in okrog 150 mož smo vjeli.

Severno od Nancyja smo včeraj odbili francoski napad na naše postojanke.

Vrhovno armačno vodstvo.

Turške oblasti vdrie in italijanski konzulat v Hodejdi.

Rim, 11. decembra. (Kor. urad.) „Agenzia Stephani“ poroča: V noči dne 11. novembra so mnogostevilni turški orožniki izsilili vstop v angleški konzulat v Hodejdi, da se polaste angleškega konzula. Ta je pobegnil v sosednji italijanski konzulat s tem, da je skočil čez zidove, ki loči terazi obeh posolij. Turški orožniki so vdrlj nato v italijanski konzulat, oddali par strelav iz pušk, pri čemer je bil neki kavas ranjen in so se polastili angleškega konzula.

Eritrejska vlada je dobila obvestilo o teh dogodkih dne 20. novembra in sicer potom nekega italijanskega parnika. Odredila je takoj, da se odpošlje italijanska vojna ladja „Giuliana“, ki je dospela v Hodejdo dne 3. decembra.

S pomočjo radiotelegrafičnega aparata „Giuliane“ so prispela prva direktna poročila voditelja, italijanskega konzulata Cecchija. Brzljavna zveza s Hodejdo je še vedno prekinjena. Odrejeno je bilo vse potrebno, da se omogoči, da stopi Cecchi lahko v zvezo z vlado.

Italijanska vlada je takoj, ko je dobila obvestilo o dogodkih, dala italijanskemu poslanstvu primerna navodila, da zahteva pristojno zadostenje.

Ameriški darovi za otroke v vojni padlih nemških in avstro-ogrskih vojakov.

K. B. Dunaj, 12. decembra. Politische Korrespondenz“ poroča: Ameriška vojna ladja „Jason“, ki vozi v Ameriki nabrane božične darove za otroke v sedanjji svetovni vojni padlih vojakov, je 7. decembra dospelo v Genovo, kjer

so se izkrcali za Nemčijo in Avstro-Ogrsko namenjeni darovi. Kakor se je že poročalo, sta se bila podala k sprejemu 2 ladje: kot zastopnik oficijelnega vojnega skrbstva v Avstro-Ogrski voditelj c. in kr. urada za vojno pomoč v notranjem ministerstvu, dr. princ Edvard Lichtenstein; kot zastopnik ogrske deželne vojnopomožne komisije poslanec Julij pl. Pekar. Kakor se danes iz Genove brzljavno poroča vojnopomožnemu uradu, je za Avstrijo in Ogrsko določena izredno velika množina oblek, klobukov, čevljev in igrač. Pošiljatev je 10. decembra iz Genove odšla na Dunaj, kdaj pa dospe tje kaj, danes še ni mogoče natančno določiti. Nemški in avstro-ogrski zastopniki, ki so bili prišli k sprejetju pošiljatev v Genovo, so 8. decembra v hotelu Miramar priredili obed. Ob tej priliki je nemški generalni konzul v italijanskem jeziku napisil italijanskemu kralju, v angleškem jeziku pa predsedniku Zedinjenih držav, nakar sta se zahvalila ameriški konzul in predsednik Rdečega križa v Genovi, mejni grof Pallavicini V imenu vojnega skrbstva se je za Nemčijo zahvalil ministerjalni svetnik baron Lutz in napisil ameriškim otrokom. V imenu avstro-ogrške monarhije se je za ameriške božične darove zahvalil princ Lichtenstein in napisil mednarodnemu Rdečemu križu. Ko je mister O' Laughlin, ki je spremljal pošiljatev do Genove, poročal o nagibih, ki so vodili ameriške darovalce pri sestavi te zbirke in podal natančnejše podatke o pošiljati sami, se je spominjal onih nemških, avstrijskih in ogrskih otrok, ki jih je sedanja vojna oropala njihovih očetov. Poveljnik vojne ladje „Jason“ je v toplih besedah izrazil veliko veselje ameriškega vojnega brodogoja, da mu je bilo dano sodelovati pri tem delu ljubezni. Mister O' Laughlin dospe jutri na Dunaj.

Sodržavljani!

Tisoče in tisoče zvestih sinov naše države sledilo je z veseljem in navdušenjem klicu svojega veličastnega, najvišjega vojakovodja, našega preljubljenega cesarja, ko jih je v eni najbolj svečanij ur, kar jih pozna naša zgodovina, klical pod habsburške s slavo kronane zastave, da nas branijo pred arditim sovražnikom, koji je hotel s svojimi pomočniki razdejati steber naše stare monarhije.

Z gorčo ljubeznijo do domovine bodo mož ob moštu svojo visoko dolžnost, braniti in čuvati domovino in najsvetejše ljudsko imetje, častno izpolniti in s svojimi slavnimi čini krasili maršak list ponosne in junaške zgodovine naše države.

Zgodovina ljudstva bo pa pisana s krvjo, in ne vsak, čigar ime bodo poznejšim rodom oznanjevale s slatom v marmor vsakane érke in čigar dejanja bodo v ljudskih pesmih živela še stoletja, se povrne nazaj h grudi, za kojoj je moral v boj.

Njega krije tuja gruda, koja se ispremeni v sveti gaj, h kateremu se obrača starček s molitvijo in h kateremu roma globoko ginjena cvatoča mladina, kadar prisega zvestobo cesarju in narodu.

In nam, koji smo zaostali, nam so rapnstili svoje najdražje: Svoje vdove in otroke!

Z upravičenim zaupanjem so ti junaki vzeli seboj v grob zagotovilo, da narod, za kojega čast so padli, njegovih dragih ne pozabi nikdar.

Zvestobo za zvestobo! To je krasen izrek pravice in brambo, kojega smo vedno čislali in kojemu hočemo ostati zvesti, dokler se pretaka le kaplja krvi po naših žilah!

Ta izrek uresniči naj se tudi to pot s tem, da prisežemo našim padlim bratom:

„Mi hočemo skrbeti za Vaše žene, kot da bi bile naše žene, in Vaši otroci se naši otroci!“

Sodržavljani! Zavedajte se pa tudi vseobno teh ponosnih besed!

Ta se ne gre za zagotovilo materijelnega obstanka teh dragih zaostalij. — Sredstva za to prekrbeti bode mogla brezdvomno velika patriotična pomožna akcija, koja je pod najvišijim varstvom.

S tem pa še ni vse storjeno, kajti za denar je pač mogoče kupiti kruha, nikakor pa ne onih idealnih sredstev, koje da otroku skrbna, ljubeznijva vzgoja, v družinskem krogu in koja so njegov največji zaklad na daljnih potih življenja.

Pomagajte torej s pravo očetovako ljubeznijo, vcepiti v srce osirotele mladine, koja je kot zaklad naroda zaupana vaem, božji strah, veliko ljubezen do svojega cesarja in domovine, požrtvovalnost, trdno zvestobo, izpolnjevanje vseh dolžnosti, pogum v boju za najsvetejše posesti naroda in vse druge čednosti, koje so njihovi očetje vsposobili v dejanja, katera naj bodo vzgled vaem nadaljnim rodovom.

Moč ljudstva leži v njegovi notranji nra-vstvenj vrednosti.

Kdorkoli iz med Vas je vzgojil enega otroka v popolnega človeka, ta je zapustil potomcem bogat zaklad, kajti isti so za enega učitelja bogatejši, koji bode lahko zopet sto ljudi navdušil s istimi nauki.

V tem napredku pa leži prihodnost.

Kder je tega mnenja in komur je bila usoda mila in mu je naklonila srečen lastni dom in se zaveda svete dolžnosti, skrbeti za otroke dragih nam padlij, se pozivlja s tem, da nazvani najbližjemu županskemu — ali pa župnemu uradu, da je voljan enega, ali več otrok padlij vojakov po očetovski vzgojiti. Vsekemu, kdor se hoče udeležiti tega plemenitega dela, gredo politič. oblasti prve instance s veseljem z besedami in dejanji na roko.

Naš prevzrišeni cesar je bil oni, koji je vedno in ob vsaki priliki izražal željo, da naj se vsak zavzema za oskrbo mladine, on je neštokrat pvdarjal, da je dolžnost vsakega, držati se besed: „Vse za otroka“.

Pokažite sedaj zopet veliko ljubezen in zvestobo, koja veče avstrijske narode trdno in za vedno neomajeno s najvišijim prestolom, s tem, da skrbite za te

otroke,

koji so cesarju najbolj pri srcu, kot za Vaše lastne.

Ves omikan svet bode s častjo zri na Vas pri izpolnjevanju te državne dolžnosti in vsak bode rad verjel, da ako se dolžnosti tako izpolnujejo, bode tudi uslišana molitev:

„S habsburškim naj bi bila tronem vedno sreča trdna Avstrije“.

Dunaj v novembru 1914.

Za odbor, stoječ pod najvišijim pokroviteljstvom Njegove cesarske in kraljeve Visokosti preavitlega gospoda nadvojvoda FZM. Leopolda Salvatorja in preavitlje gospe nadvojvodinje Blanke, pomožnega fonda vdov in sirot vsega vojaštva.

Pomožni fond za vdove in sirote vseh vojakov.

Centralna pisarna:

Dunaj, I, v c. in kr, vojaški zbornici, Schwarzenbergplatz 1 (telefon št. 5700).

Schönaich, general pebote, kot predsednik.

Ta oglas spremi moje blagoslove:

Leopold Salvator, feldcajzmojster.

Beg iz Lvova na Dunaj.

W. Kuryer Polski je prinesel opis potovanja, ki ga je nekemu njegovemu sotrudniku pripovedoval kabaretni umetnik Bela Linč, rojen Oger, ki pa vendar razume poljako:

G. Linč mi je povedal, da je odšel iz Lvova 9. novembra, in pripovedoval:

Skupno z menoj sta odšla še lastnik cinkografske tovarne g. Hegedús in vojni rabin g. Kertecz, ki je ravno takrat bival v Lvovu. Oba sta, kot jaz, ogrska državljan. Jaz sem odšel s potnim listom, veljavnim za

ptovanje do Stanislava in nazaj, ona dva s potnim listom do Nadorne in nazaj. Razen tega sem imel še legitimacijo, narejeno na policiji, ki je potrjevala identiteto osebe.

G. Linč je pokazal legitimacijo s fotografijo, ki je imela na nasprotni strani potrdilo in kot načelnik policije je bil podpisan — Stanislav Tauer, upokojeni policijski komisar.

•Torej je res Tauer policijski direktor?
•Takoј po ruski invaziji je dobil direkcijo, v rešnici pa ima vas oblast v mestu »gradonačelnik« (mestni načelnik).

•Ali se vam je slabo godilo?
•Ne morem se pritoževati. Igral sem cel čas v »Casino de Paris«, ki je imel vse predstave razprodane, čisto dobro sem zaslužil. Ne morem tudi reči, da bi me kdo preganjal ali na kak način delal sitnosti.

•Zakaj pa ste ubežali?
•Do 2. novembra, kot sem že povedal, so bile razmere znosne, dne 6., 7. in 8. novembra smo bili priča velikemu premikanju vojak in obrabi Moskalov so bili taki, da za nas ni bilo nobenega doma, da Rusi že resno računajo s verjetnostjo zopetnega poraza pred Przemyslom in s tem, kar temu sledi, z opustitvijo Lvova.

•Kod ste potovali?
•Do Wiumnika smo šli peš; tam smo našli ruski municijski voz, ki nas je za ne drag denar prepeljal do Chodorova. Odtam smo zopet precej pota prehodili peš, dokler nismo srečali ruskega vojnega avtomobila, na katerem nas je vojni šofer za tri rublje prepeljal v Halicz. Tu smo morali izstopiti, ker se vojak ni hotel več izpostavljati brezspojni kasni za prevot »civilistov«. Tako smo morali cesto do Stanislavowa prebiti na senenem vozu in bili smo srečni, ko smo po nekoliko-dnevni blodnji okrog končano prišli do tja.

•Zakaj se niste peljali po železnici?
•Do Stanislavowa ni železnice. Vlaki vozijo samo v Brody in Podwołoczyk in sicer po širokotirnih progah, ker je naša vlada še pravočasno pobrala vse svoje lokomotive in vosove, tako da so Rusi morali pripeljati svoje.

•Kam ste šli iz Stanislavowa?
•Odtam smo šli zopet peš do Nadorne, kjer me je zadela prva »uradnika« neprijetnost. Spomnil sem se, da imam samo do Stanislavowa veljaven potni list. Zaskrbelo me je in kot se je kmalu pokazalo ne brez vzroka, kajti komaj smo se v Nadorni pokazali, že je zaklical vojak nad nami »pasport«, ker je bil moj list neveljaven, me je peljal v preiskovalno postajo, kjer na mojo srečo ravno ni bilo uradnega načelnika in me je namesto njega zaslišal njegov namestnik poročnik. Opisoval sem mu moje neprijetno, ne uslišal zaključeno pomoči in ga prosil, naj me opusti in da potni list nazaj do Stanislavowa. Po dolgem prerekanju mi je povedal, da mojo zadevo predloži načelniku, pustil me je na prosto in mi ukazal priti čez uro. Ta ura je bila moja rešitev. Srečal sem popotna tovariša, naredili smo skupen načrt, prestopili na govem kraju Nadorno in kmalu srečno dospeli na avstrijsko ozemlje, odkoder smo po mnogih mukah prišli v Bitkovo. V Bitkovo smo šli k direktorju M., ki nas je precej mrazlo sprejel, ko pa smo se dobro legitimirali, smo mu preganili vse njegove dvome, bil je potem prav bljuden nasproti nam, preskrbel nas je z vsem in nam naslednji dan dal zaupljivega kmeta, ki nam je za 40 kron pokazal pot čez 2000 in visoke gore. Ta kmet nas je prepustil drugem, ki nas je za 35 kron pospremil čez drugo goro. Nekaj gora smo prešli brez vodnika in končno dospeli v Zelono. Tu smo bili aretirani, dobro in natančno preiskani in ko ni bilo nobenega doma več, da smo dobri patrioti, nam je ogrsko vojno vodstvo z vsemi sredstvi olajšalo daljšo pot, dokler nismo prišli do kolodvora in se naposled mogli prosto gibanj. Moja tovariša sta ostala na Ogrskem, jaz pa sem se odpeljal k svoji rodbini na Dunaj.

knovnikovih praih železni križec I. razreda: »Srčno čestitam!«

Sedaj pelje polkovnik Nj. Veličanstvo po dvorišču. Pridemo mimo različno zaposlenih ljudi: eni anažijo konje, drugi kuhajo, tretji krpajo, obleko. »Dobro jutro, ljudje!« — »Dobro jutro Vaše Veličanstvo!«

Napotimo se k malemu vojaškemu pokopališču v ozadju. Deset grobov je, en Anglež, on... in naš tovariš poročnik Schultze. Polkovnik pripoveduje cesarju o njegovi junaški smrti.

Veličanstvo opazi cvetice v moji roki, ki sem imel pripravljena. »So-li te cvetice namenjene meni?« »Zapovedujte, Vaše Veličanstvo!« In podal sem mu cvetlice. Vzel jih je — vejico vrtic in rdeče astie — in jih položil na grob. »Brzovajite to njegovim staršem«, je dostavil. To je storil cesar, najmogočnejši in najzvijšenejši vojni gospod, nemu svojih padlih junakov v prednji črti.

Potem gremo nazaj. Jaz prinesem najdene sovražne granate in jedra izstrelkov. Cesar si vse ogleda. Ptem gre k 5. stotniji naše rezerve v oddeku.

»No, otroci, zelo me veseli, da vas vidim v ognju. Vaš polk je svojo stvar dobro napravil, kakor o svojih Markovih tudi drugega pričakoval nisem. Sedaj pa še prosim, da ne popustite, dokler z onim-le tamkaj niste opravili. Z Bogom otroci!« (Njegova beseda se je izpolnila. Vailj je naš)

Potem opazi musketirja Maczmireka z železnim križcem in ga pokliče pred se.

»Kje si si zaslužil križec?«
»Hotel smo naskočiti artiljerijo, pa je bil širok jarek, vodni jarek. Tedaj sem v polni opravi skočil vanj in privlekel na to stran en čoln.«

Bil je to 15 metrov široki kanal pri Landreciesu. Peplaval ga je in privlekel na to stran en tovorni čoln, kakoršne imamo na Wartu.

Novopečenega poročnika v rezervi V., od 5. stotnije, ki ma križec, vpraša po tem ter mu stisne roko. Potem gre k avtomobilu. Še enkrat pokliče polkovnika in mu naroči, naj ocelemu polku pove, da je bil vesel, ko je toliko dobrega čoln o njem. Ne more iti k vsem, pa naj on pozdravi njegov polk. Potem se avto odpelje. Trikratni »Hoch« zaključí cesarjev obisk.

Cesar Viljem je odjezdil v mesto H., kjer je bilo zelo veliko nemškega vojaštva in ranjenec. Vojaki so ravno dospeli iz bojne črte ter so bili jako trudni; ranjenci so pa še ječali v prvih bolečinah. Ko se je zvedelo, da prihaja cesar, so vojaki začeli veselo vsklikati in ves trud in vse bolečine so jih minule. Bilo je takih, ki so se komaj vlekli in takih, ki so jih morali neeti, toda vsi so mshali cesarju s čepicami in rokami. Vaak je hotel videti cesarja, ki je šel počasi po ulicah, med zdravimi in ranjenimi. Lice mu je bilo jako rdečo ter se je zdelo, kakor bi vsakega poseidnega vojaka pazno motril. Ko so vojaki nehali vsklikati, jih je pozdravil cesar z besedami:

»Dober dan, vojski, dober dan, tovariši!«
Pred čolo, v kateri je bila bolnišnica, se je cesar ustavil in motril ranjence, ki so stali zunanaj. Opazil je nekoga vojaka, ki je komaj stal na nogah, imel obvezano tudi glavo, a na praih železni križec. Stopil je k njemu in ga vprašal:
»No, sinko, kje si dobil ta križec?«
»Pri Lunevillu, Veličanstvo.«
»Kje si bil pa ranjen?«
»Rane, Veličanstvo, sem dobil tu v bližini.«
»Kako si pa ranjen?«
»Šrapnel mi je šel skozi levo stegno. Ko so me ranjenega pobrali, sem dobil še en spomin od šrapnela v deano bedro.«
»No, to v rešnici ni lep spomin,« pravi cesar. — »A kaj pa ti je na glavi?«
»Veličanstvo, to so sledovi krogel iz pušk. Eno sem dobil v teme, drugo pa v lice.«
Cesar se je nasmehnil in potem vprašal vojaka:

»Vsega vkup si dobil dva krogli v glavo. Sedaj se gotovo veselíš, da se boš mogel vrniti domov. Od kod pa si?«
»Iz Norimberka, Veličanstvo. Toda domov se nočem vrniti. Preje moram še Francosom povrniti dolg za te spomine.«

»Dobro, moj sin. Vidim, da je na tvojih praih še prostora za odlikovanje.« Tedaj je cesar namignil svojemu adjutantu, ki mu je podal črn tok, iz katerega je cesar potegnil majhen križec. ga vojaku pripel na prai in rekel:

»To pot dobíš križec I. razreda. Lepo se pozdravi, moj dragi, in potem poravnaj svoje račune s Francozi.«

Nato je cesar šel dalje med ranjenci in vojaki.

Št. 1517/309.

Razglas!

Razširjeni odbor filijalnega društva Ptuj deželnega in ženskega pomožnega društva „Rdečega križa“ napravil je v svoji seji dne 14. decembra sklep, da v tukajšnih bolnišnicah nahajajoče se ranjence, potem pa tudi, v kolikor dovolijo ta sredstva vse k vojaški vojni službi poklicane v Ptuj se nahajajoče vojake razveseli z božičnimi darili.

Darila v to svrhu v denarju, pa tudi v jedilih (n. pr. kokoši, jajca, puter, vino, mošt itd., nakadilske rekvizite ter perilo se sprejemajo v za vse c. k. bolnišnice ustanovljeni nabiralnici v pisarni Rdečega križa (mestni urad) v Ptuj, to pa najkasneje do 22. decembra ob 6. uri zvečer.

Ptuj, 15. decembra 1914.

Predsednik:

Jos. Ornič.

Gospodarske.

Prekopaj zemljo pozimi pod miazjim, in če je to mogoče tudi pod starih sadnih drevjem! — Če zemljo krog sadnega drevja posimi prekopaj, drevju mnogostranski koristiš. Kakor si se že večkrat prepričal ali vsaj slišal praviti, se skriva v zemlji pod sadnim drevjem nebroj rasnih sadnih škodljivcev, ki čakajo ugodnega vremena, da zlesajo iz tal v drevesno krono, da bi se tam nakrli. Ti škodljivci toraj ne prenesejo zime brez zavetja ali na prostem, zato pa jih lahko uničiš, če njihovo zavetje - tla pod drevjem posimi prekopaj. S prekopavanjem zemlje spraviš namreč nekatere škodljivce na zemeljsko površino, kjer jih zaloti mraz, nakar posebejo, druge pa spraviš v spodnje zemeljske plasti, kjer valed pomankanja zraka zaduše ali pa se prepozno prerijejo na površje, ko namreč ni več velika nevarnosti, da bi samogli drevju močno škodovati. Razun, da koristiš drevju in prajnavedenem oziru, zemljo krog korenin tudi prerahljaš, a tem pa omogočiš pristop zraku in deževnici-snežnici do korenin in zemeljskih sestavin. Kakor veš, pa pospešujejo mraz in vlaga razkroj zemeljskih sestavin oziroma spreminjata težko raztopne redilne snovi v lahko raztopne, ki dosepejo potem v prid drevesnim koreninam oziroma drevju. Pod drevjem, rastočim v travi, prekopaj zemljo vsaj za dobro lopato globoko in sicer od debla do kje, do kodar sega drevesna krona. Med prekopavanjem obračaj zemljo tako,

Bojni Sanatorij Aflenz

Cesar Viljem na fronti.

Nemški listi posnemajo iz častniških pisem naslednje zanimive podatke o obiskih cesarja Viljema na fronti in njegovem občevanju z vojaki:

Ob 10. uri dopoldne je brzovajilo generalno poveljstvo: »Veličanstvo se je ravnokar odpeljalo.«

Čepico na glavo, sabljo krog pasu, rokavice. Naj li vzamem čelado? Ne, saj pride cesar pogledat svoje vojake na bojnem polju. Gremo na dvorišče in jaz zakličem ljudem: »Cesar pride!« Začuden obrazi.

Že je slišati avtomobile. Zapeljejo na dvorišče. Iz drugega stopi naš najvišji vojni gospod. Polkovnik je stopil k avtomobilu, jaz na levo za njim. Poveljujejoči general predstavi polkovnika ki poda poročilo. Veličanstvo mu stisne roko. Pogled poveljujočega Stopim korak naprej: »Pobočnik poročnik G.« Cesar tudi meni krepko stisne roko. Potem opazi Veličanstvo na pol-